

Als angst door de zenuwbanen giert

06 JULI 2016 OM 03:00 UUR | Charlotte De Somviele

Lisbeth Gruwez: onovertroffen. Luc Depreitere

DANS

We're pretty fuckin' far from okay (*)**

Voetvolk. Gezien op 3/7 op Julidans Amsterdam. Deze zomer in Avignon, in 2017 in KVS Brussel.

We're pretty fuckin' far from okay. Met deze barse quote uit *Pulp fiction* vatten Lisbeth Gruwez en Maarten Van Cauwenberghe treffend de frustratie van de verenigde cultuursector na de subsidieslag.

Ondanks een uitstekend advies en een prijs voor cultureel ondernemerschap, kreeg Voetvolk niet de armslag voor een sprong vooruit. De kwaliteit van hun werk blijft nochtans consequent hoog, zo bewijst ook dit duet tussen Gruwez en Nicolas Vladyslav. Na de dril van de politieke retoriek (*It's going to get worse*) en de vibratie van de monsterlach (*AH/HA*) analyseert Gruwez in het sluitstuk van haar 'trilogie over het extatische lichaam' een van onze oerinstincten: angst.

Radicale uitzuivering staat voorop. Gruwez isoleert het fenomeen 'angst', speent het van elke emotie en sociologische reflectie, om vervolgens met een wetenschappelijke blik te onderzoeken hoe paniek inwerkt op ons lichaam, hoe ze onze spieren in een kramp stuurt, onze hormonen en adem op hol laat slaan. Die fysieke patronen en gebaren trekt ze tot in het extreme door en balt ze in een bewegingstaal scherp en trefzeker als een pijl uit een boog.

Verlamming

Ademhaling is de stuwende kracht van de choreografie én de soundtrack. Als graadmeter van onze innerlijke huishouding brengt adem tot rust, maar kan die ook emoties opdrijven. Aan deze dynamiek vallen Gruwez en Vladyslav ten prooi. Wat begint met ontspannen in- en uitademen mondt al gauw uit in een stuiptrekkende maar tegelijk uiterst nauwgezette, glad geschaafde choreografie. Terwijl Van Cauwenberghe de stemgeluiden gejaagd manipuleert, giert de angst door de zenuwbanen van Gruwez en co. Armen, handen, benen, voeten zoeken een uitweg, maar het duo raakt niet los van de stoelen. Aan de ene kant leidt angst tot totale verlamming, aan de andere zie je twee lichamen die zo alert zijn als een dier in overlevingsstrijd.

Een 'atoombom' noemde Peter Verhelst Lisbeth Gruwez in deze krant, en dat is de nagel op de kop. Haar oog voor timing en suspense blijft onovertroffen. Haar beheersing is zo virtuoos dat je bijna wenst dat dit een solo zou zijn.

Dat is geen sneer naar Vladyslav: als danseres speelt Gruwez gewoon iedereen naar huis. De lichamelijke extase van het tweetal spiegelt zich bij het publiek in de extase van het kijken. De concentratie is zo zengend dat je amper merkt dat de scenografie verschuift. Hoewel er na drie voorstellingen wat rek komt op het concept, is *We're pretty fuckin' far* alweer een straffe lichaamsstudie, waarin Voetvolk toont hoe ons lijf onder hoogspanning op een heel eigen manier denkt.

LEES MEER

16/11/2016 | Van couveuse tot crematorium

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20161115_02574267)